

II

„Wij wilden ook wel in het licht verkeeren,
Waar in den Mei de blanke boomgaard bloeit,
Waar 't warme zonlicht op de weiden vloeit
En and'ren geven wat wij zelf begeeren!
Maar, waar wij leven worden we 'uitgeroeid,
Eeuwig verdoemd tot dulden en ontberen,
Ofschoon we'in Eer en Deugd zijn opgegroeid
En Gode, als onze medescheeps'len, eeren.
Wij, en zooveel ellend'ge lotgenooten
Zijn door elk levend wezen uitgestooten,
Uit een gemeenschap van geluk en licht!
Waarom? wij zullen 't tot het eind der dagen
Vergeefs ons zelf, vergeefs aan and'ren vragen
Waarom aldus het Lot ons heeft gericht!”